

Arrest

nr. 246 734 van 23 december 2020
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. GREENLAND
Europalaan 50
3600 GENK

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 9 september 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 6 augustus 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 november 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 december 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat R. GREENLAND, die verschijnt voor verzoekster en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 augustus 2020 nam de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De heer / mevrouw :

naam en voornaam: G., F. geboortedatum: [...] 1944

geboorteplaats: h. nationaliteit: China

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

() 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(x) 2° in volgende gevallen :

[x] de vreemdeling verblijft langer in het Rijk dan de termijn waartoe hij gemachtigd is door het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in zijn daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht (art.6, eerste lid, van de wet)

[...]

Het visum van betrokkene werd verlengd tot 31/03/2020 en er werd geen verdere verlenging gevraagd. Bijgevolg is het regelmatig verblijf van betrokkene nu verstreken.

Bovendien geeft het feit dat betrokkene hier bij haar meerderjarige dochter verblijft haar niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene hier definitief wil verblijven, geeft haar niet automatisch recht op verblijf. Er werd geen procedure opgestart.

Het feit dat betrokkene gescheiden wordt van haar dochter is van tijdelijke duur: de nodige tijd om haar situatie te regulariseren teneinde reglementair België binnen te komen.

Rekening houdend met alle bovenstaande elementen kan er bijgevolg besloten worden dat deze verwijderingsmaatregel gerechtvaardigd is en dat de verwijdering niet in strijd is met het artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980 (waarin staat dat de minister of zijn gemachtigde bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land).

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst of naar het land waar betrokkene(n) een lang verblijf geniet(en), om op een later tijdstip legaal naar België terug te keren, niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest (nr. 27.844) dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene(n) zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639)."

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert in haar enig middel de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van artikel 22 van de Grondwet en van de motiveringsplicht.

Ze licht dit middel toe als volgt:

"1.

Indien verzoekster zou dienen terug te keren naar haar herkomstland, zou dit de facto betekenen dat zij haar dochter alleen zou laten ondanks het feit dat zij dringend haar bijstand nodig heeft. Verzoekster wilt ook haar dochter kunnen steunen en bij staan.

Haar dochter kan het land niet verlaten aangezien zij haar medische behandeling nodig heeft.

Deze beslissing van verweerster maakt een schending uit van artikel 8 EVRM en art. 22 Grondwet.

Artikel 22 Grondwet luidt als volgt:

"Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé/even en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarde door de wet bepaald. De wet, het decreet of in de artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht. "

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven en, zijn huis en zijn briefwisseling. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving is in het belang van landsveiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. "

In casu kan niet worden betwist door verweerster dat zij op de hoogte was van de gezondheidstoestand van de dochter van verzoekster. Het gezin zijn immers op een adres ingeschreven. Men wist van de procedure met betrekking tot het visum.

Een kernvraag dient te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleids marge een billijke afweging gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang, (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 68-69.)

Er moet volgens het EHRM worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets, dit is een billijke afweging. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8, eerste lid van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten, is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk worden verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief worden uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nunez v. Noorwegen, par. 70).

Er is sprake van een gezins- en familieleven. Verzoekster en mevrouw C. vormen een kerngezin.

Verzoekster houdt enorm van haar dochter en wenst voor haar zorgen in te staan. Mevrouw heeft het moeilijk gehad na het overleden van haar echtgenoot. Bovendien lijdt zij aan psychoses. Zij heeft geen eigen familie in België. Zij heeft geen vrienden.

Dr. A. bevestigt dat de dochter van verzoekster "zorgbehoevend en compleet afhankelijk van de zorgen van andere mensen" is. (stuk 3)

Er zijn hinderpalen voor het uitbouwen of verderzetten van hun gezinsleven elders, in buitenland. Mevrouw C(...) moet in België blijven voor de verderzetting van haar medische behandelingen.

Er is een positieve verplichting voor de staat om het recht op privé- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Men kan niet verwachten dat verzoekster met de kinderen naar Armenië zouden terugkeren om een aanvraag daar in te dienen aangezien zij en haar dochter zouden gescheiden worden, iets dat emotioneel heel stressvol zou zijn. De scheiding zou mevrouw C(...) zonder bijstand, iets dat nefaste gevolgen zou kunnen hebben.

Er zijn geen negatieve elementen in het dossier inzake openbare orde.

Er is duidelijk sprake van een schending van artikel 8 EVRM en art. 22 Grondwet.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurder in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de elementen die door verweerder in rekening moeten worden genomen in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen worden afgeleid waarom deze elementen in het algemeen niet werden aanvaard.

Het blijkt niet uit de motieven van de bestreden beslissing dat de billijke afweging die moest worden gemaakt in het licht van de fair balance-toets voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing, zou hebben plaatsgevonden.

Verweerder was op de hoogte van de inhoud van de laatste medisch attest waarin stond dat,

“Zij (mevrouw C(...)) is bij mij in dringende psychiatrische behandeling en zorgbehoevend en compleet afhankelijk van de zorg van andere mensen. Recent overleed haar echtgenoot tgv een smartelijk ongeval. Haar moeder (G. F.) en haar broer (C. J.) kwamen van china over ter ondersteuning. In dit verband had ik graag verlenging van de verblijfsvergunning en/of visa verkregen. Vanaf 7 april 2020 tot 31 oktober 2020. Dr. A., psychiatrie, Lier” (stuk 3)

Na aanleiding van het verzoek van verweerder, heeft verzoekster de volgend attest kunnen bekomen,

“Het zou goed zijn dat haar moeder ...nog gedurende onbepaalde tijd in België kan blijven.” (stuk 4)

Het feit dat de visum verstreken was moest niet per se betekenen dat een verwijderingsbeslissing onmiddellijk nodig of correct was in de omstandigheden.

De beslissing dient vernietigd te worden.

4.

Als verzoekster het grondgebied zou moeten verlaten, zou dit een ernstige en onherstelbare schade veroorzaken: voor de gezondheidstoestand van de dochter van verzoekster. Verzoekster zou ook enorm gestresseerd worden zou zij haar dochter alleen moeten laten.

Het is onzeker voor hoelang verzoekster weg van haar dochter zou moeten zijn. Veel consulaten zijn momenteel dicht, procedures lopen vertragingen op. Mogelijks zou er een negatieve beslissing gevelde worden. Voordat dit problematiek opgelost zou zijn, zou er veel tijd passeren. Dit zou een grote nadeel zijn voor het gezin.

Deze beslissing dient geschorst te worden en dan vernietigd.”

Verzoekster voert aan dat indien zij naar China moet terugkeren, dit zou inhouden dat haar dochter alleen komt te staan ondanks het feit dat zij dringend de bijstand van verzoekster nodig heeft. De dochter kan zelf het land niet verlaten aangezien zij een medische behandeling nodig heeft. Volgens verzoekster schendt de gemachtigde artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet. Verzoekster stelt dat de gemachtigde niet kan ontkennen op de hoogte geweest te zijn van de gezondheidstoestand van haar dochter door de procedure met betrekking tot het visum. Het gezin is ook op hetzelfde adres ingeschreven.

Verzoekster stelt dat de kernvraag in casu is of de gemachtigde een billijke afweging heeft gemaakt binnen zijn beleidsmarge tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. Verzoekster vervolgt met een theoretische uiteenzetting over artikel 8 van het EVRM. Verzoekster poneert dat er sprake is van een gezins- en familieleven en dat zij met haar dochter een kerngezin vormt. Verzoekster stelt dat ze voor haar dochter wil zorgen, die het moeilijk heeft gehad na het overlijden van haar echtgenoot. Haar dochter lijdt aan psychoses, heeft geen eigen familie in België, noch vrienden. Verzoekster citeert uit een "stuk 3", dat evenwel niet bij het verzoekschrift werd gevoegd, waarin zou staan dat specialist A. bevestigt dat de dochter van verzoekster zorgbehoevend en compleet afhankelijk is van de zorgen van andere mensen. Verzoekster stelt opnieuw dat haar dochter in België moet blijven voor het verderzetten van haar behandeling en dat bijgevolg het niet mogelijk is om het gezinsleven in het buitenland verder te zetten. Verzoekster vervolgt dat van haar haar niet kan verwacht worden dat zij "met de kinderen naar Armenië" zouden terugkeren om een aanvraag in te dienen aangezien zij van haar dochter zou gescheiden worden, wat emotioneel stressvol zou zijn. Daarnaast stipt verzoekster nog aan dat er geen elementen in het dossier zijn inzake openbare orde. Verzoekster concludeert dat artikel 8 van het EVRM en artikel 22 van de Grondwet geschonden zijn.

Verzoekster gaat in op de formele motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en op artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Ze stelt dat uit de beslissing moet blijken dat de elementen die door de gemachtigde in rekening moeten worden genomen ook in de besluitvorming werden betrokken en uit de motivering van de beslissing moet kunnen afgeleid worden waarom die elementen niet werden aanvaard. Verzoekster stelt dat niet blijkt dat een billijke afweging in het kader van de fair balance toets heeft plaatsgevonden. Volgens verzoekster was de gemachtigde op de hoogte van "het laatste medisch attest" van dokter A., psychiater. Verzoekster preciseert de datum van dit attest niet, maar verwijst naar stuk 3 bij het verzoekschrift. Dit stuk werd evenwel niet gevoegd aan het verzoekschrift. Ook naar een stuk 4 bij het verzoekschrift wordt verwezen, doch ook dit attest werd niet bij het verzoekschrift gevoegd. Verzoekster concludeert dat het feit dat het visum verstreken was niet per se moest betekenen dat een verwijderingsbeslissing onmiddellijk nodig was of correct was in de omstandigheden. Ze wijst erop dat haar vertrek van het grondgebied onherstelbare schade zou veroorzaken voor de gezondheid van haar dochter en ook enorme stress bij zichzelf. Het zou ook onzeker zijn hoelang verzoekster weg van haar dochter zou moeten blijven omdat vele consulaten nu dicht zijn en procedures vertragingen oplopen. De mogelijkheid bestaat eveneens dat er een negatieve beslissing zou genomen worden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Verzoekster die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven of een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak.

Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging. Hij gaat na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Verzoekster dient dus aannemelijk te maken dat er op het ogenblik van de bestreden beslissing nog bijkomende elementen van afhankelijkheid waren, anders dan de normale affectieve banden, tussen haar en haar dochter. Dit kan niet afdoende blijken uit de gegevens die voorlagen op het ogenblik van de bestreden beslissing. Verzoekster stelt dat ze een kerngezin vormt met haar dochter, dat ze is ingeschreven op hetzelfde adres, dat de gemachtigde wist van de procedure met betrekking tot het visum, dat haar dochter het heel moeilijk heeft gehad na het overlijden van haar echtgenoot, dat zij lijdt aan psychoses en dat die afhankelijkheid ook werd geattesteerd door Dr. A. De gemachtigde zou op de hoogte geweest zijn van het laatste medisch attest, door verzoekster "stuk 3" genoemd. Nadien zou ook nog in een "stuk 4" door de behandelende psychiater gesteld zijn dat het goed zou zijn dat verzoekster nog gedurende onbepaalde tijd in België kan blijven.

De Raad kan volgen dat de gemachtigde op het ogenblik van de bestreden beslissing wist dat verzoekster en haar dochter ingeschreven waren op hetzelfde adres. De gemachtigde moet inderdaad op de hoogte geweest zijn van de elementen die aanleiding gegeven hebben tot het verstrekken van het visum aan verzoekster en eveneens van de redenen waarom een visumverlenging werd toegestaan tot 31 maart 2020, die te maken hadden met verzoeksters dochter moeilijke psychische situatie. Die elementen op zich volstaan evenwel niet om aannemelijk te maken dat de gemachtigde er moest van uitgaan dat die afhankelijkheidssituatie nog steeds aan de orde was op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen, nl. op 6 augustus 2020. De Raad moet immers vaststellen dat de stukken 3 en 4, waarnaar verzoekster in het verzoekschrift verwijst, niet zijn gevoegd bij het verzoekschrift. Er blijkt evenmin uit het administratief dossier dat de gemachtigde op de hoogte was van de inhoud van dit laatste medisch attest waarin de psychiater zou verzoeken dat het visum voor verzoekster nog verder werd verlengd tot 31 oktober 2020. Het administratief dossier bevat maar drie medische attesten:

- 1- Een attest van onbepaalde datum waarin psychiater A. van de dochter van verzoekster zegt dat de ernstig psychiatrisch zieke dochter nood heeft aan de bijstand van haar moeder tot 31 maart 2020.
- 2- Een attest van 21 november 2019 waarin psychiater A. stelt dat de dochter van verzoekster bij hem in behandeling is wegens overlijden van haar man aan een smartelijk ongeval, dat haar moeder en broer ter ondersteuning overkwamen van China en dat hij een verlenging van hun visa vraagt.
- 3- Een attest van 19 november 2019 van dokter K. waarin wordt gesteld dat de dochter van verzoekster volledig was aangewezen op haar echtgenoot voor steun en opvang. Na het plotse

overlijden van de echtgenoot, heeft die dochter nood aan steun van haar naaste familie, die is afgereisd naar België. Volgens de arts is een verlenging van het verblijfsvisum van haar moeder en broer absoluut aangewezen.

Uit het dossier blijkt dat deze attesten hebben aanleiding gegeven tot een visumverlenging op 17 december 2019 op grond van artikel 33 van de Visumcode en dit tot 31 maart 2020. Dit is ook logisch aangezien de behandelende psychiater van de dochter van verzoekster uitdrukkelijk in zijn attest had bepaald dat de dochter van verzoekster nood had aan bijstand van haar moeder tot 31 maart 2020. Nadien blijkt niet dat verzoekster omwille van de moeilijke situatie van haar dochter nog om een verlenging van het visum heeft gevraagd vooraleer de gemachtigde pas meer dan vier maanden na het verstrijken van het visum is overgegaan tot de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ter zitting verklaart de raadsvrouw van verzoekster dat het feit dat de verlenging niet werd gevraagd te wijten is aan de coronacrisis, mede door de sluiting van het gemeentehuis. Ook al kan de Raad begrip opbrengen voor eventuele administratieve moeilijkheden die deze crisis met zich meebrengt, kan toch niet aangenomen worden dat door deze crisis meer dan vier maanden na het verstrijken van het visum verzoekster nog steeds in de onmogelijkheid was om een verlenging aan te vragen omwille van de situatie van haar dochter.

Waar de raadsvrouw van verzoekster ter zitting nog wijst op een medisch attest van 11 maart 2020, dat wel gekend zou geweest zijn door de gemachtigde, blijkt uit het administratief dossier dat dit stuk zich niet in het dossier bevindt en dat pas na het nemen van de beslissing voor het eerst melding wordt gemaakt van een attest van 11 maart 2020 waarin de behandelende psychiater opnieuw een verlenging van het visum zou gevraagd hebben tot 31 oktober 2020. Er bevindt zich immers een mail van 12 augustus 2020 in het dossier van de gemeente Grobbendonk aan de gemachtigde waarin staat: *“In bijlage vind(sic) u de betekening van Bijlage 13 terug, alsook het attest van de specialist dat ze nooit hebben binnen gebracht.”* Daarna wordt in interne nota's van 17 en 18 augustus 2020 ook melding gemaakt van het attest van 11 maart 2020. Nu niet blijkt dat dit attest voorlag voor het nemen van de beslissing, kan de gemachtigde ook niet ten kwade worden geduid hier geen rekening mee gehouden te hebben. De Raad moet vaststellen dat op het ogenblik van de bestreden beslissing dus geen attest meer voorlag bij de gemachtigde die de bijkomende banden van afhankelijkheid tussen verzoekster en haar dochter kon aannemelijk maken. Bijgevolg lag geen begin van bewijs voor van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoekster en haar dochter in de zin van artikel 8 van het EVRM. In een dergelijke situatie moest de gemachtigde in principe zelfs niet overgaan tot een belangenafweging of fair balance test.

Toch heeft de gemachtigde een belangenafweging gedaan door erop te wijzen dat de terugkeer naar het herkomstland om op een later tijdstip legaal terug te keren niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het gezinsleven en dat de Raad van State stelt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM. De gemachtigde stipt aan dat het feit dat verzoekster bij haar meerderjarige dochter verblijft geen automatisch recht op verblijf geeft en dat de scheiding tussen verzoekster en haar dochter maar tijdelijk zou zijn, nl. de duur om de situatie te regulariseren om België reglementair binnen te komen. De gemachtigde stipt ook aan dat het feit dat verzoekster bij haar dochter wil blijven geen automatisch recht op verblijf geeft en er geen procedure werd opgestart. Er blijkt uit het administratief dossier inderdaad niet dat verzoekster, nu ze heeft nagelaten een verlenging van het visum te vragen voor het nemen van de beslissing, een eventuele andere verblijfsprocedure zou zijn opgestart. Nu op het ogenblik van de beslissing niet op afdoende wijze een beschermingswaardig gezinsleven was aangetoond tussen verzoekster en haar dochter, moest de gemachtigde zelfs niet overgaan tot een belangenafweging en acht de Raad de voormelde motieven dan ook afdoende en niet disproportioneel.

Een schending van de motiveringsplicht blijkt niet.

Waar verzoekster stelt dat van haar niet kan verwacht worden met de kinderen terug te keren naar Armenië om daar een aanvraag in te dienen, acht de Raad dit een materiële vergissing, aangezien nergens blijkt dat verzoekster enige band heeft met Armenië en duidelijk de Chinese nationaliteit wordt bevestigd. Waar verzoekster nog stelt dat een scheiding tussen haar en haar dochter voor haar dochter nefaste gevolgen zou hebben, voor haar emotioneel heel stressvol zou zijn en de hele procedure mogelijks lang kan duren door het sluiten van de consulaten en vertragingen in procedures, merkt de Raad op dat niet blijkt waarom de dochter van verzoekster haar moeder niet tijdelijk zou kunnen vergezellen naar China teneinde verder van haar bijstand te kunnen genieten, indien dit nog steeds aangewezen is. Verzoekster stelt herhaaldelijk dat dat niet kan omdat haar dochter in België moet

blijven voor de verderzetting van haar medische behandelingen, doch ook dat kan niet blijken uit enig stuk uit het administratief dossier. Verzoekster haalt ook zelf aan dat haar dochter verder geen banden meer heeft in België aangezien ze hier geen eigen familie, noch vrienden heeft.

De Raad kan, op basis van wat voorlag op het ogenblik van de bestreden beslissing, niet aannemen dat in casu een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Wat betreft de aangehaalde schending van artikel 22 van de Grondwet blijkt dat deze bepaling stelt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Uit de formulering blijkt dat dit een algemene bepaling betreft die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel dit recht waarborgen. Hoe dan ook kan niet aangenomen worden dat de bescherming die deze grondwetsbepaling biedt verder zou gaan dan de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming. Nu geen schending van artikel 8 van het EVRM kan aangenomen worden, kan dit ook om die reden niet aangenomen worden van artikel 22 van de Grondwet.

Waar verzoekster nog stelt dat het feit dat het visum verstreken was niet per se betekent dat een verwijderingsbeslissing nodig of correct was in die omstandigheden, merkt de Raad op dat het verstrijken van een visum inderdaad niet zonder meer betekent dat de gemachtigde zou gebonden zijn om een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Echter, in casu lagen, zoals supra uiteengezet, geen afdoende aanwijzingen voor op 6 augustus 2020 dat de omstandigheden gelinkt aan hogere rechtsnormen het nemen van de beslissing redelijkerwijs nog in de weg stonden.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat verzoekster nog de mogelijkheid heeft op grond van artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet om de verlenging van de termijn voor vrijwillig vertrek te verzoeken.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig december tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES